

KVĚTINY *pro duši*

BRUNO FERRERO

BRUNO FERRERO

KVĚTINY *pro duši*

KATALOGIZACE V KNIZE – NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

Ferrero, Bruno

Květiny pro duši / Bruno Ferrero ;
[z italského originálu ... přeložila Veronika Matiašková].

– Vyd. 1. – Praha : Portál, 2009. – 88 s.

Název originálu: Fiori semplicemente fioriscono

ISBN 978-80-7367-529-5 (brož.)

17.02 * 316.472.4 * 27-4

- smysl života
- životní moudrost
- interpersonální vztahy
- křesťanský život
- příběhy

17 - Etika. Morální filozofie [5]

UPOZORNĚNÍ PRO ČTENÁŘE A UŽIVATELE TÉTO KNIHY

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele.

Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Původní italské vydání:

I fiori semplicemente fioriscono. Piccole storie per l'anima
vydavatelství ELLEDICI

© 2007 Editrice ELLEDICI – 100923 Leumann (Torino)

České vydání:

Translation © Veronika Matiašková, 2009

© Portál, s. r. o., Praha 2009

ISBN 978-80-7367-529-5 (tištěná verze)

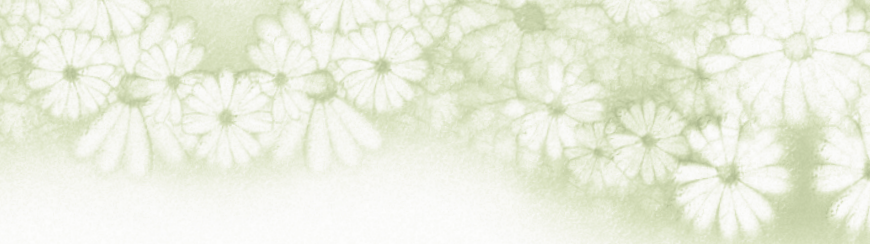
ISBN 978-80-262-0296-7 (pdf)

ISBN 978-80-262-0297-4 (ePub)

ISBN 978-80-262-0298-1 (Mobi)

OBSAH

Dub a růže	7
Sešitek	8
Každý den	10
Bratříček	12
Dva rytíři	14
Zamrzlý rybníček	16
Manžel	18
Účet	20
Soutěž	22
Tři děti	24
Krucifix	26
Otázka	27
Škeble	28
Naslouchání	30
Anděl	31
Kdybych to věděl dřív!	32
Proč se křičí?	34
Nejchudší člověk	36
Co je důležité?	37
Nepotřebný provázek	38
Císařovna	40
Vlčí zpověď	42
Sněžné koroptve	44
Jednoduchá věc	46
Pohádka o chlebu	48
Nebe za body	50

Cesty	52
Kámen v kapse	54
Rodina	56
Dar	58
Cíl	60
Kuchař	62
Zrcadlo	64
Janovy ponožky	66
Pohádka o světě	68
Úsměv	70
Ticho	72
Smutná pohádka	74
Kalhoty	76
Poslední slovo	78
Ďáblův veletrh	80
Řeka	82
Mesiáš má zpoždění	84

DUB A RŮŽE

V jedné zahradě rostly mezi ostatními stromy, keři, květinami a voňavými záhonky také jeden dub a jedna růže.

Dub, strom majestátního vzhledu, měl mohutné větve, které tvořily korunu, jež se vlastnický roztahovala nad skromnými rostlinami v zahradě.

Růži tvořil stonek s několika zelenými listy a mnoha ostrými tmavými trny. Vypadala chudokrevně a zdálo se, že každou chvíli zvadne.

Blahobytný dub se bavil tím, že růži pokořoval: „Jsi jenom trnitá větvička, která chce dojmout!“

Když foukal vítr, naučil se velký strom rozechvívat své nespočetné listy a vytvářet tak tóny, neurčité exotické slabiky i příjemné melodie.

To všechno naplňovalo dub pýchou.

„Já jsem orchestr!“ hřměl. „Plním nebesa nádhernými symfonii. Ne jako tenhle bezcenný klacík, co nedělá nic! K čemu je dobrá růže?“

Poděšená a nesmělá růže mlčela.

Ale když přišel květen, rozkvetla.

Celá zahrada ji odměnila dlouhým, upřímným a vřelým potleskem.

Mnoho lidí má potřebu dělat, že jsou jiní, vypadat silnější, než jsou. Chtějí být tím, čím nejsou.

Květiny prostě kvetou.

SEŠITEK

Jeden turista se náhodou zastavil nedaleko přívětivé vesnice uprostřed krajiny. Jeho pozornost upoutal malý hřbitov, který byl obklopen hlazeným dřevěným plotem. Uvnitř bylo mnoho stromů, ptáků a okouzlujících květin. Turista se pomalu procházel mezi bílými náhrobky, roztroušenými náhodně mezi stromy.

Začal si číst nápisy. První zněl: Giovanni Tareg, žil 8 let, 6 měsíců, 2 týdny a 3 dny. Tak malé dítě a už tu je pohřbené...

Muže pojala zvědavost a přečetl si i nápis na vedlejším náhrobku. Bylo zde psáno: Denis Kalib, žil 5 let, 8 měsíců a 3 týdny. Další dítě...

Pustil se do čtení nápisů na náhrobech, četl jeden po druhém. Všechny uváděly jméno a přesnou délku života zesnulého. Člověk, který žil nejdéle, však dovršil sotva jedenáct let... Muž cítil, jak ho zaplavuje velká bolest, posadil se a po tvářích mu začaly stékat slzy.

Šel kolem stařec, zastavil se a díval se na něj, jak tiše pláče. Pak se ho zeptal, zda oplakává někoho z rodiny.

„Ne, ne, nikoho z rodiny,“ řekl turista, „ale co se to v tomhle kraji děje? Co v sobě skrývají tyhle končiny tak strašného? Jaké hrozné prokletí leží na zdejších lidech, že všichni umírají jako děti?“

Stařec se usmál a řekl: „Buď klidný. Nemáme tu žádné prokletí. Pouze tady dodržujeme jeden starý zvyk. Když je někte-

rému dítěti patnáct let, dostane od rodičů sešitek, takový, jako mám tady zavěšený na krku. Je u nás tradicí, že pokaždé, když prožijeme něco intenzivního, otevřeme sešitek a poznameníme si, jak dlouho trval okamžik hlubokého a silného štěstí. Zamiloval se... Jak dlouho trvala velká vášeň? Týden? Dva? Tři a půl? Zážitek z prvního polibku, jak dlouho trval? Tu minutu a půl samotného polibku? Dva dny? Týden? A těhotenství nebo narození prvního dítěte? Svatba přátel? Nejvytouženější cesta? A setkání s bratrem, když se vrátil z daleké země? Jak dlouho trvalo potěšení z těch zážitků? Hodiny? Dny? A takto dál zaznamenáváme do sešitků každou chvíli, která je pro nás potěšením... každý okamžik. Když někdo zemře, je tu zvykem, že otevřeme jeho sešitek a sečteme dobu, kdy cítil plné a dokonalé uspokojení, a napíšeme to na hrob, protože podle nás to je jediný skutečně prožitý čas.“

Nespokoj se jen s existencí... žij!

Nespokoj se jen s dotekem... snaž se cítit!

Nespokoj se jen s pohledem... snaž se vidět!

Nespokoj se jen s tím, že slyšíš... naslouchej!

Nespokoj se jen s mluvením... řekni něco!